

91 111

EMILE ZOLA RYMAS

ROMANAS

VERSTA IŠ FRANCŪZŲ KALBOS

(Tąsa).

širdyje, kuris, rodos, visiškai apledo šią pasaulį; jis labai mylėjo tą jauną žmogų, paskutinį atstovą, nes jis žadino viltį, kad nuo jo dar išsiskirs giminės medis. Jis nesipriešino jauno žmogaus jungtuvėms su Benedetta, kurią jis taipgi karštai ir tėviškai mylėjo. Jis taip mylėjo juos, kad su pasibaurėjimu klausė atkarių paskali, kurias platino grafo Prada draugai apie broleivaičius. Ponia Serafina prižiūrėjo Benedetta, o kardinolas Dario, ir tame rume, kuris buvo liudytoju baurių ir tragikų atsitikimų, dabar gyvenė tikrai keturi nusiropinę žmonės, paskutiniai mirštančiojo luomo įpėdiniai.

Kuomet kunigas Pierre atsibudo su sunkia galva nuo bausių sapnų, jis labai nuliudo, nes pamatė, kad jau artinasi vakaras. Laikrodžiai rodė šeštą; vietoje valandos, jis pramiegojo septynias valandas. Ir dar dabar, atsibudęs, jis gulėjo lovoje, sudaužytas, ir jautėsi lyg pergalėtas dar prieš prasidėjimą kovos. Iš kur tas silpnumas, tas dvasios nupuolimas, kurie išblaskė jo rytmetinį jauną entuziazmą? Argi tas dvasios silpnumas yra surištas su koku nors Bokoknera paveikslu? Jis miego matė kokias tai keistas, neduodančias jam ramumo ypatas ir tame kambaryje, svetimame krašte, jį ėmė ligota baimė prieš nežinomą. Viskas jaukėsi jo galvoje, jis negalėjo sau išsikišti, kokių būdu atsitiko, kad Benedetta parašė Viktorinai Filiberui Delašu laisvą prašymą pranešti jam, kad jo knyga nori užginti; kodėl ji norėjo, kad jis atvažiuotų Ryman, kodėl ji buvo taip mieli, kad pakvietė jį apsigyventi pas save? Vieni žodžiu, stebėjosi, kad jis, šventimtautis, guli čia, ant tos lovos, tame kambaryje, tame rume, nuo kurio tylos apėmė jį baimė. Jis sunkią galvą staiga prasiūšė šviesos spindulys: jis suprato, kad nuo jo kasin-ką slepia, kad prasideda kasin-koks painus lošimas, kurio siulės yra nežinomose rankose. Bet tas tęsėsi tikrai vieną valandą, po to abejonės prazuvo, ir jis išsėko iš lovos, nusipurtė, stengdamasis save pertikinti, kad tik suotema galėjo jame sužadinti abejonę ir nusiminimą, už kuriuos jis dabar sau išmetinėjo.

Kad tą išsiblaškyti, jis pradėjo apžiūrėti pavestus jam kambarius. Jie buvo melbiuoti labai paprastai, beveik vargainingai. Nė lova, nė langai, nė durys nebuvo užtraukti užlaidomis. Tikrai ant akmeninių grindų, išmaltu raudonais dažais ir išvaškuotu, kurnekur po kresėmis buvo mazi kilimiai. Tas neturtingas išmeblavimas priminė jam kambarį senutės namuose, kuri, Lui Filipy višpataujant, turėjo Versalijne galanterijinę krautuvėlę, pas kurią, dar budamas vaiku, jis praleidavo šventes. Bet miegajame ant lovos jis pamatė, tarp pigių ir vaikiškų graviūrų, vieną seną paveikslą, kuris patraukė jo atidžią. Nusileidžiančios saulės spinduliai buvo apšvietę paveikslą ant kurio matėsi moters figura, sėdinti ant akmeninio didelio ir rustaus namo slenkščio, iš kurio, matyti, ją praginė. Bronzos durys, kas tik užsidarė prieš ją ant visuomet, ir ji sėdėjo ten, apsiūpusi prasta balta drobule, o drabužių driekėsi įvairiose vietose granito laipsniais. Kokį susikrėtimą, kokią baidą gėdą, kokį nupuolimą jautė toji pavaryta nusikaltė, kurios liudnia istorija spaudė širdį? Basomis kojomis, plikais pečiais, konvulsiskai suspaustomis rankomis ji buvo uždegusi savo veidą, ant kurio nudrėbo puikus plaukai. Buvo matyti, kad ji jauna ir dieviškai graži, nežiurint ir jos nuskurusia išveidą; bet viskas kitas, — ir jos karštis, ir — tikrai — jos susikrėtimas, ir jos nuodėmė, gal but, — buvo uždegta slėpiniu. O rasi paveikslas norėjo išreikšti tikrai simbolą. Jis taip ilgai žiūrėjo į paveikslą, kad jam akys pasirodė, jog tobula profiliaus moters, kuri nežmoniška kėnia, yra gyvas. Tai buvo tikrai iliuzija, paveikslas labai pajudavo nuo laiko, ir jis klausė savęs, koks nežinomas dailininkas nupiešė tą paveikslą, kuris padarė jį tokį didelį įspūdį. Salimais, ant kitos sienos, kabojo Madonne, — bloga kopija kokio tai paveikslė iš aštuonioliktojo amžiaus, — ir erzino jį savo bankaliska šypsena.

Tamė greitai, ir Pierre, atidavęs salono langą, atsislėpė prie jo. Priešais jį, ant kito Tibro kranto, matėsi Janikulis, nuo kurio jis iš ryto žiūrėjo į Rymą. Naktis su tamsumu greitai apsupo neaiškų ir rustų gorizontą. Ten, po kairę, jis matė dar pasikėlusį ant stogo Platą; po dešine dar vis buvo matyti sv. Petro bažnyčios bokštas, lyg pilkas taškas ant juodojo dangaus. Praėjo dar kelios minutės, juodumas dar labiau sutirštėjo, ir jam rodėsi, tartum, Rymas bėga nuo jo, nyksta ir įgauna kokią tai naują slėpiną išvydž. Ir vėl abejonės ir neramumas apėmė jį su tokia spēka, kad jis ilgiau negalėjo pasilikti prie lango; jis uždarė jį, atsisėdo ant kreslės ir nugarino į begalinį nuliudimą. Jis tikrai atsikvėsojo truputį, kuomet durys palengva išsėdė ir į kambarį įsiveržė mažumėlis gailinančios šviesos.

Tai buvo Viktorina, kuri atsargiai įėjo su tampa rankose.

— A, ponas kunigas, jau tamsta atsikelei? — šaukė čia įėjusi ketvirtą valandą, bet

neišdrįsau tamstos žadinti. Tamsta puikiai padarei, kad gerai išsimiegojai.

Bet, kadangi jis skundėsi ant nesveikatos, ji pradėjo nerimauti.

— Nesusirgk tamsta dar prakeiktomis šiltnėmis. Žinai, upė arti, tas nelabai gerai atsiliepia ant sveikatos. Ponas Vidžilio, jo šventenybės sekretorius, jau seniai neprigali ir nemažai kankinasi.

Ir ji patarė jam neiti prie pietų ir gulti į lovą. Ji perprašė už jį kunigaikštienę ir grafiutę. Jis sutiko ant visko, nes jautėsi visai sudaužytu. Patarus Viktorinai, jis, vienuok, pavalgė bulijono vištinės, kuriuos leka-jus Dziakomo atnešė jam į kambarį. Pietų padarė ir ji labai gerą įtekmę ir jis pasijuto tiek sustiprėjusiu, kad atsiskė gulti vėl į lovą ir pasakė, kad tą-patį vakarą nori padėkavoti savo šeimininkėms už jų malonų priėmimą. Tą dieną kaip tik ponios Serafinos buvo priimančioji ir jis nusprendė eiti susipažinti su ja.

— Puiku, puiku! — pagyrė jį Viktorina. — Tamsta jautiesi geriau ir tas tamsta dar labiau pagelbės. Geriausiai bus, jei tamstos kaimynas, ponas Vidžilio, užeis pas tamstą devintą valandą, ir tamstos eisite drauge. Lauk jo.

Pierre ką tik nusiprausė ir apsilviko naują sutaną, kuomet, lygiai devintoje valandoje, pasigirdo atsargus bildėsis į duris. Įėjo kunigas nedidelio ūgio, kuriam iš pažirusio buvo galima duoti tik trisdesimtis metų, — lietas, išblyškęs, su ilgu rūsliu veidu. Per dvejus metus kasdieną, toje pačioje valandoje, jis kentėdavo drugio paroksizmus. Ant jo pageltusio veido, kuomet jis truputį nurimdavo, žibėjo didelės juodos akys, kuriose atsispindėjo karšta siela.

Jis nusilenkė ir pasakė labai dailia francūziska kalba:

— Aš esu Vidžilio, ponas kunige, ir galiu tamstai patarnauti... Jei tamsta gali — eikime į apačią.

Pierre padėkavojo ir tuojuo leidosi eiti pasakui jį. Einant ponas Vidžilio nepareidė nė vieno jo žodžio ir atsakinėjo Pierre'ui tik vienais nusišypsojimais. Nusileidę maža lipyne, jie atsirado antrame aukšte. Pierre buvo nusistebintas ir sugraudintas, kuomet pamatė silpnai apšviestą namą; toli vienas nuo kito, tartum blogame viesulyje, degė gazoniai rageliai, kurie mirgavo, lyg geltoni šlakai tam-siuose augštuose ir begaliniai ilguose koridoriuose. Ir ten, prie ponios Serafinos apartamentų durų, prieš jos anukės kambarius, buvo tuščia ir tylu. Durys buvo uždarytos, kambariuose nesigirdėjo nė vieno balso, kaip ir visame rume, viešpatavo mirusis tylas. Ponas Vidžilio, dar sykį nusilenkė ir atsargiai, nepaskambinęs, pasinėmė už durų klingio.

Viena tikrai žibalo lempa, stovinti ant skobnio, apšvietė platų prieš-kambarį su plikomis sienomis. Ant kreslų buvo išmėtyti keli vyriški apsiaustai ir dvi moteriškos mantijos, o skrybelės netvarkoje gulėjo viena ant kitos ant skobnelio. Tarnas sėdėjo, atsisilėjęs prie sienos, ir snaudė.

Kuomet ponas Vidžilio, mandagiai nusilenkęs, praleido Pierre'ą į dešinią saloną, išmaltą raudona brokatele, kuris pasirodė tamsumoje tuščias, Pierre staiga pasijuto bestovis prieš moterį, apsilvuską jaunu. Ponas Vidžilio nusilenkęs pratarė: "Grafiene, turiu laimę rekomenduoti tamstai poną kunigą Pierre Froman, šiadien atvykusį iš Francijos". Ir jis keliais sekundais pasiliko vieną vienas su Benedetta tame tuščiame salone, apšviestame tik dviem lempomis, apdengtomis iškarpytais abazūrais. Bet dabar pasigirdo balsai ir kitame salone.

Jauna moteris priėmė Pierre'ą labai mandagiai ir prastai.

— Man labai malonu tamstą matyti, ponas kunige. Aš bijojau, kad Tamsta nesusirgtum. Bet tamsta dabar visai pasitaisė, ar neteisėybė?

Jis klausė jos, reto, truputį duslaus balso, iš kurio buvo galima spręsti, kad ji turi rimtą, bet karštą būdą. Paskui geriau prisizūrėjęs, jis pamatė kaip ji puiki, su savo stonais ir labai juodais plaukais, su balta, kaip marmuras, oda. Ji turėjo apskritą veidą, truputį apstoretos lūpas, labai laibą nosį, vaikiškai mieliai išveidą. Ir ypatingai traukė prie jos didelės akys, gyvos, tokios gilios, kad sunku buvo jose ką nors atspėti. Ar ji miegojo? gal svajojo? gal tose akyse slėpėsi deganti šventos ir labai mylinčios moteriškos meilės? Jauna, balta, rami, kiekvienas jos pasijudimas buvo harmoniškas ir gražus, rimta ir labai padori... Jos ausyse žibėjo du dideli žemčiukai, kuriuos padovanojo jai motina, ir garšios ožerelijos, žinomos visam Rymui.

Pierre atsispašė ir padėkavojo.

— Ponia, meldžiu labai atleisti, — aš jau šį rytą norėjau tamstai padėkavoti už tokį didelį tamstos meilumą.

Jis svyravo, nežinodamas, kaip ją pavadinti — madame ar mademoiselle? Jos veidas pasiliko ramus ir meilus ir ji pasiskubino jam meliaiti atsakyti:

— Tamsta buk pas mus, kaip namie, ponas kunige! Musų giminaitis, p. Delašu, myli tamstą ir interesuojasi tamstos veikalu, o tamsta žinai, kaip aš jį guodoju...

Ji truputį susigėdo, — suprato, kad turi kalbėti apie jo knyga, dėl kurios jis ir atvažiojo.

— Taip, man ponas Viktoras atsiuntė tamstos knyga. Aš perskaičiau ją ir ji man pasirodė labai puiki. Ji mane sujudino. Bet aš esu labai tamsi ir tikrai ne viską supratau, bet mes apie tai dar pakalbėsime, ir tamsta man išdėstys savo pažiras, ar taip, ponas kunige?

(Toliaus bus.)

DARYMAS, DUONOS.

Svarbiausiu klausimu, su kuriuo susiduria sveikatos įsiektojas, yra klausimas duonos darymo. Neapsipazinus su virėjųbės chemija klaidingai supratimai ir darymai tankiai priveda prie padarymo daikto tinkamo tik šaudyti. Sena patarlė sako, kad "duona tai gyvasties ramstis", bet duona kaip ji šiadien yra padaroma didesnės dalies šeimyninkių, tikrai galėtų būti pavadinta "mirties ramščiu". Privedami patarlę, galima paduoti ir jos analizę. "Gyvasties ramstis" sulyg raišdės reikštų "palaukiantį gyvastį" ir šioje prasme geistina žinoti duonos rūšis, kurios yra ar nėra palaikančiomis gyvastį, idant lengviau galima būtų atskirti.

Duona, vartojama didumos amerikiečių ir europiečių yra iš plonų kvietinių miltų turi apie 75 nuosimčius skorbijo. Kadangi skorbijė nėra maitinamumo, tai šitokia duona iš dalies veda prie badavimo. Daugeli kūno ir proto nesveikumų galima priskirti perdideliu jos vartojimui. Besimezgantis vyriškumas ir moteriškumas priversti kamuotis darbu mokyklos kambario, tankiai apturi kaip atlyginimą — istinkantį palietimą smegenų šiltnės vietoje vertinamo apšvietimo, kuomet nervų pajieja sunyksta nuo neisimtinų garų vartojamų anglerinių maistų. Vaikams nereikia duoti baltos duonos ypatinai užtepus svietu. Ji veikia kaip palengvi nuodai ant jų organizmo ir padeda pamatą balaikimui ligumtumui.

Visoki pikliaivotieje miltai, kaip ve visoki patentuotieje, esantieje dabar turėje, bausiai maži turi maitingosios vertės, kuri dingsta malimo procese ir juos vartoti padarymų duonos (teigėji sausainių ir karštųjų pyragų) nėra nė naudinga, nė verta.

Yra baltieji miltai, vadinami "žemaisiojo laipsnio", gaunami tik malunose, jie turi gerą maitinę vertę. Tai yra miltai gelsvo dažo, kurie priderant suvartoti, padaro maitingą duoną. Kainoja pusiau tiek ką miltai augtensiojo laipsnio ir yra toli geresni kaip maistas, nors žinoma, šiek tiek prastesni, kaip viso kviečio ar rupieje miltai.

Daugumas pardavinėjamų rūpių miltų yra tik mišinio paten-tuotųjų miltų su rupiomis kly-nėmis.

Viso kviečio miltai nėra, po teisybei, viso kviečio miltai, bet vadinasi taip, kadangi tokių reikalaujama. Visas sumaltas kvie-tys niekuomet nepadaro gryną baltų miltų, bet greičiau gelsvus ir iš jų iškepta duona būna tamsi. Kasdieniniai valgiai tik nerau-gina duona reikia vartoti, kadangi mielinė duona padidina rugimo veiklą, naikindama gyvybę duodančias ypatybes maisto ir privers-dama darytis alkoholiui organizme, kuris lenkia širdį, o pertai ir nervų sistemai.

Pamėginus kelis kartus, taip lengva padaryti be mielių duoną, kaip ir su mielinėmis.

Paslapstis darymo neraugintos duonos, kad ji būtų lengva ir saldi, yra tame, kad reikia turėti šviežius miltus ir vartoti juos, kol jie dar šalti. Metaliniai trintuvai, malant grūdus, atsiliepi labai ant grūdų, ypač jei metalas įkaitas bemačiant.

Ištikro, kad kukuruzai sumalti senoviniuose malunuose iškyla be-kepat net be keliamųjų mielių ir, ištikro, duona būna lengvesnė ir garsesnė, kaip iš kukuruzų su-maltų velaniniuose malunuose. Ve-lanais sumalti kukuruzai reikalauja keliamųjų mielių ir iškepta ši-ep duona niekuomet nesusilygina su duona senoviško būdo. Kas yra su kukuruzais, tas yra su kvie-čiais ir teigsi su visais kitais gru-dais.

Prirodyta chemiškais analizo-mis nesusikaitomų iššėginimų, kad kvietys turi visus studėtinus reikalingus užlaikymui gyvasties. Vartojant viso kviečio ir rupiusius miltus, visuomet galima padaryti duoną tinkamą kaip reikia maistui.

Po kviečių, kaip maistiniai gru-dai, eina rugiai ir miežiai, Mie-žiai, nors daug turi azotinių da-lykų, bet jiems trūksta tikro klio-jo ir todėl juos reikia maišyti su kviečiais ar rugiais padarymų duonos. Rugiai turi daugiau sa-charino negu kviečiai ar miežiai ir jų azotinės medžiagos labai yra panėšios į varškį, padarydamas juos puikiu maistu.

Avizos kaip maistas gali būti geros tik šaltame laike, ar šiauri-niame klimate, bet net tasyk jos reikia sujungti su pakaktinai dar-

žovių ir vaisių prašalnimui jų šildančių ypatybių. Sudėjus drau-gę su kitais grūdais, atlieka gerą užduotį savame laike. Avizinė kšė, jei nevirta dvigubame puode kokias penkis ar septynias valan-das, yra visai nesuvirinama ir labai kenkianti vaikams.

Grikius, dėlėi šildomos ypaty-bės, reikia vartoti po nedug. Jie peršildo kraują ir pagamina išbė-rimus odos, juos valgant po daug be geros apšties vaisių.

Ryžiai, jei nepoliruoti, yra puik-um maisto dalyku, sujungus gi su vaisiais ir daržovėmis, yra lyg-ūs maitingumo ypatybėmis kvie-čiais; jeigu nėra auginti pelkėse. Poliruoti ryžiai, sago, tapioka, ir tt. turi nuo 75 iki 90 nuosimčių skorbijo ir juos galima vartoti po nedug su maistais didesnės vertės.

Kukuruzai (geltonosios rūšies) turi apšiai anglerio pavidale alie-jaus ir yra geru maistu šaltame klimate, duodančių kūnui šilumą. Visai maži jį reikia valgyti va-riarę, ar visai ne. Kukuruzų mil-tai tuojaus pagenda, kadangi rie-buminiai dalykai tuojaus oksiduo-jasi. Baltieji, ar pietiniai kuku-ruzai mažiau turi aliejaus ir juos galima vartoti kaip maistą viso-kiame metų laike, nors su mažes-ne nauda kaip kviečius ar rugius.

Vartojimas mielių, darant duo-ną, nėra veltynas, jei neisikiama gerai. Procesas rugimo, jei nėra suilaikytas ganėtinu karšciu beke-pant, tęsiasi toliau duonai pate-tui ir vidurius, o jei pilvas yra nu-silpnėjęs, tai didelis nesmagumas gali išeiti. Klaidingai tvirtinama, kad mielių veikmė esti sunaikina-ma bekepat, bet jei iširti gerai, tai pasirodys kad tik pluta viena yra visiškai liuosu nuo rugimo. Tą galima pamatyti užmerkus šno-telį baltos mielinės duonos į puo-delį šilto vandens kokiams ketu-rioms valandoms; rugimas tuo-jaus įvyksta.

Baltą mielinę duoną tegalima valgyti apžiovinus gerai viduri-niška karštoje krosnyje, bet ne ant krosnies. Džiovinimo pro-csas perkeičia skorbiją į vycukrį, kuris yra maitingas ir lengvai su-virinamas ir teigpi labai naikina rugimą.

Moksliskas ištyrimas parodė, kad perdidelis vartojimas baltos mielinės duonos yra viena iš svar-biausių priežasčių giutoklystės. Kadangi yra didelė apštis alkoholio šitokioje duonoje, tai jos vartoji-mas pagimdo ligustą troškimą as-trių gerai. Šitas išaiškina prie-žastį, kodėl daugelis žmonių yra susibūciliavę su balta mieline duo-na taip kaip giutoklis su rytmeti-niu stikleliu. Jei tos dievuotos, motiniškos sielos, kurios teip stro-piai dirba eilėse Blaivybės Drau-gijų akdreptų savo atidžią ir pra-šalinimą mėsos, mielinės duonos ir skorbijinių maistų nuo šeimyni-škų skonių, tai giutoklybė būtų užmirštu dalyku.

Karšta duona, ragaisiai ir sau-sainiai ant vakarienės, tai vis viena, ką "naktiniai regejimai", smagus jausmai antpiuvę ir retkar-tiniai atsilankymai šeimyniško dak-taro. — Išmintingam žodžio ga-na.

Rugšės tašlos budas darymo duonos netinka. Tą patį galima pasakyti apie raugytos tašlos karš-tus pyragus. Virinimas permaino padėjimą šiek-tiek, bet nepatasto blogo. Žmogaus viduriai nėra tin-kama vieta tokiu raugalui.

Keliamieje milteliai, paprastai, nėra palaiminti grynumu ir dau-gumas jų šnypščiančių ypatybių paicina nuo aluno ir amonijos, ku-rė labai kenkia organizmui. Gri-ni keliamieje milteliai susideda iš vynakmeninės rugšties ir bikar-bonato sodos, misnys gi šitų dvi-jų chemikalijų padaro druską ro-chelle. Vienvalinis vartojimas duo-nos, darytos su šituo veiksmu, nors ji galima pavadinti gyduoliniu, yra labai nesveikas, pagimdo dispepsi-ją ir kitas pilvo ligas.

Rugūtas pieno ir sodos budas darymo duonos galima priskaityti prie atmetimų. Beveik nėra gali-ma tikrai žinoti, kiek kurio da-lyko vartoti, o perdėjimas kurio nebuk sugadina vidurius.

Miltus reikia laikyti sausai, ka-dai, eina rugiai ir miežiai, Mie-žiai, nors daug turi azotinių da-lykų, bet jiems trūksta tikro klio-jo ir todėl juos reikia maišyti su kviečiais ar rugiais padarymų duonos. Rugiai turi daugiau sa-charino negu kviečiai ar miežiai ir jų azotinės medžiagos labai yra panėšios į varškį, padarydamas juos puikiu maistu.

Avizos kaip maistas gali būti geros tik šaltame laike, ar šiauri-niame klimate, bet net tasyk jos reikia sujungti su pakaktinai dar-

Iš visur.

Ant salų Azorų, šiaurinės Af-rikos pakrantėse, ypač ant salo Terceira, pradėjo siausti azijati-kas maras. Azorų salos prigul Portugalijai.

Pietinėje Amerikoje, respubliko Ecuador iš naujo apsiereiskė azija-tiškas maras; maras siaučia ir mieste Babahoyo.

Cholera ant Filipinų salų ypač-meiste Manilėje eina silpnyn: 1 d spalio Manilėje buvo tik 7 nauj apsirgimai.

VIETINĖS ŽINIOS.

International teatre, kur bu-vo perstatyta Birutė, nuo perein-tos subatos prasidėjo operos perstaty-mas. Yra dvi trupės — angliska ir itališka. Šitą savaitę duod: Faustą, kitą gi sanvaitę duos Tru-badurą. Vietos pigios, pigesnės net negu buvo ant Birutės.

Pereitą mėnesį Chicagoje pa-simirė iš viso 2318 ypatų: 131, vyriškių ir 1003 moterys. Vaikų iki 5 metų pasimirė 1017, senelių virš 60 metų 407. Daugiausia mirčių buvo nuo žarnų ligų, ne 544, nuo džiovos 253, nuo inkstų uždegimo 150, nuo širdies ligų 161, nuo plaučių uždegimo 136.

Pereitą nedėlios dieną į Sv. Antano ligonbutį atgabeno 13 me-tų Dolly Abbott iš Clyde, Ill. Dak-tarai, norėdami padaryti operaciją, norėjo pirma perstikrinti, ar mi-nėta mergaitė turi sveiką širdį. Betirindami, jie perstikrino, kad ji turi širdį dešinėje, o ne kairėje pu-sėje. Visi kiti organai visai nor-mališki.

Pereitos nedėlios dieną, ne-gras, gyvenantis pn. 4317 Evans str. George Woodson, patikęs sa-vo pačią draugystę kito juodpar-vio, paleido į ją kelis šuvis ir sužeidė ją mirtinai. Pašautą mo-terį nugabeno į ligonbutį. Bet nėra vilties, kad ji galėtų išgyti. Woodson išvykė pabėgo, bet detek-tyvams pasisekė jį pagauti ant kertės State ir 50 gatvės.

Kare ant kertės Indiana ave. ir 47 str. pereitos nedėlios dieną nuo seniai policijos įsiekamos va-gilius Paul Vogan bandė važiuo-jančiam karu klerkui Johnui Tay-lor ištraukti mašnę su 11 dol. ir pavogęs, norėjo nuo karo nušokti, bet nepatėmėjo iš priekingos pusės ateinančio kito karo, kuris jį pa-griebė ir gana sunkiai sumatė, to-dėl jis negalėjo pabėgti. Atbėgo policistai jį suėmė.

Redakcijos atsakymai.

Mik. Dauksai. Su tuom reikalu reikia kreipties ne į laikraštį, bet į teismą. Tai privatinis reikalas. Laikraštis čia nieko nepagelbės.

APGARSINIMAI.

LABAI SERGANTI ŽMONA.

Ponia Balbina Lozorika iš Allen-porto, Pa., sirgo labai ilgą laiką. Ji sako: "Aš teip sirgau viduriai, kad aš negalėjau nieko valgyti ir be to turėjau kartais smarkius skausmus širdies, kurie, maniau, tuojaus pabaigė mano gyvastį. Trinerio Amerikoniškasis Eliksy-ras Karčiojo Vyno buvo patarta man ir jis tikrai pasirodė man geriausiu vaistu. Kaip gaila, kad teip daug žmonių nežino jo ver-tės." Teip, gaila, nes žmonės niekuomet neįsiekotų kitų vaistų nuo ligų gromuliojimo organų. Jis privers pilvą veikti, sustiprins ner-vus ir išvais kraują. Jei reika-lautum patarimo kokiųje ligoje, tai rašyk pas Juozapą Trinerį, 616-622 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

Draugysčių reikalai.

BALIUS. Chicago. Trečias iškilmingas ballus parengtas Sanjunos Lietuvių Klubui Nedėlio, 11 d. spalio, 1908 m. Freihelt Turner salėje 3417 S. Halsted St. Salė atsidėra 4 val. po pietų, ballus prasidės 5 val.; įėjimas 25c. ypat. Muzika bus pirmos klisos. Viesus širdingai kviečia Komitetas.

PRAKALBOS. E. St. Louis, Ill. Jaunų Lietuvių Pa-litiskasis Klubas parengė prakalbą nedėlioje 11 d. šio mėn. S. Jocio salėje, 637 Collinsville Ave., 7 val. vakare. Bus kalbos, deklamacijos ir dainos.

ėjimas dykai. Širdingai kviečia viesus ietinius ir aplinkinius atsilankyti Komitetą.

MERGINOS IR VAIKINAI. Chicago. Klerkų Klubas parengė varijus ir šokius kas serodas vaka-us Freihelt svetainėje, 3417 S. Halst-ed St. Vaikiniai norinti merginas pa-matyti, ar merginos vaikinus, nere-išlauja ant kampų stovėti, šaltam lai-ui atelnant, gulės pasimatyti šitoje svetainėje, kur puiki muzikė griežia. Šokty bus teigpi visokios žanrėms, tie, kurie nori išmokti amerik-oniškus šokius ar su visokiomis žanrė-mis apsipažinti, atras čia, tikrą progą. Vakarai bus šitelp: 1. Atidarymas, spalio 14. — 2. Rožų gužynė, spalio 21. — 3. Kutenamoji gu-žynė, spalio 28. — 4. Laimės gužynė, apkrilčo 4. — 5. Mjilų Spėjimo gužy-nė, lapkrilčo 11. — 6. Dovanė gužy-nė, lapkrilčo 18. — 7. Padėkavonės su nialais gužynė, lapkrilčo 25.

"Lietuvos" 39 num. tulas Juoz. Ber-notas iš New Yorko pasigarsino pri-sieglas už 30c. Angliškai-Lietuviškai ir Lietuviškai-Angliškai žodyną. Aš jam nusiuočiau reikalaujamą sumą, bet žo-dyno negavau ir turbūt niekas negaus, todėl, tautiečiai, kurie dar nesimėte-jam, tai ir nesiųskite, nes tai, matyt, yra apgavikas.

Su pagarba, R.S. Lyon, Hobart, N.Y.

Pajieškojimai.

Pajieškau savo brolio Juozo Kuokš-čio, Kauno gub., šiaulių pav., Grudžių parap., Normančių sod., 15 metų kaip Amerikoje, pirmiau gyvenę Spring Val-jeje. Jis pats ar kas kitas teikis duoti žiną adresu:

Martynas Kuokštis, 3119 So. Morgan St., Chicago, Ill.

Pajieškau savo parapijono Petro Ku-cinsko Kauno gub., Zarasų pav., Pa-pylės parap., Kelmynės sod., ir Petro Vienažindžio, 3 metais laip išvažiavo iš Chicago; turiu į juos labai svarbų reikalą. Jie pats ar kas kitas teikis duoti žiną adresu:

Juoz. Misūnas, 9140 Chauncey Ave., Chicago, Ill.

Gerbiomai Tautietės: — Ar dar jums nenusibodo dirbtuvės kapitalistų dirb-ti, ar kur stubose? Ar nemyliatume kūr-apievesti? Aš turiu 35 metus am-žiaus ir gerą gyvenimą pr. Ar te-snėms žinioms mieldži atsiliepti ad-resu:

M. Jaunikis, Box 1306, Renton, Wash.

Pajieškau savo dviejų draugų Jono Elmoutavičio ir Jurgio Valiūčaus, 4 me-tai kaip Amerikoje. Jie pats ar kas kitas teikis duoti žiną adresu:

Viktoras Paulauskis, Box 21, E. Whetall, Mass.

Pajieškau savo pussererės Emilijos Jokubončios, Kauno gub., Kupiškio parap., Miltūnų sod., pirmą gyvenę Philadelphijoje, Pa. Ji pati ar kas kitas teikis duoti žiną adresu:

Petras Pūronas, 185 Chesnut St., Lawrence, Mass.

Ant Pardavimų.

Parsidūoda sankrova valgomų daik-tų ir mėsos su valžba grynas pinigais. Butinai turi būti parduota.

J. Petruskis, 3312 S. Halsted St., Chicago, Ill.

Parsidūoda karčiama geroj vietoj lietuvių apgyventų; savininkas be karčios turi dar kiti valžba ir per tai karčiama norėtų parduoti. Teigpi par-duodu gerą naują planą; planas puik-iai atrodė, parduosiu prelnama kaina. Artesnėms žinioms mieldži kreiptis adresu:

Mikolas Leitman, 3329 S. Morgan St., Chicago, Ill.</

